

Sygn. akt III AUa 787/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Andrzejewski
Sędziowie:	SSA Barbara Mazur (spr.) SSA Bożena Grubba
Protokolant:	sekr.sądowy Lidia Pedynkowska

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013 r. w Gdańsku

sprawy T. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 lutego 2013 r., sygn. akt VII U 2980/12

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż przyznaje T. M. prawo do emerytury od dnia 30 września 2012 roku.

Sygn. akt III AUa 787/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 września 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G., powołując się na przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), odmówił ustalenia T. M. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na udokumentowanie co najmniej 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł T. M. kwestionując przyjęcie w postępowaniu administracyjnym, że nie posiada wymaganego stażu pracy w szczególnych warunkach i domagając się przyznania mu emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2013 r. w sprawie VII U 2980/12 Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 12 września 2012 r. i ustalił T. M. prawo do emerytury od ukończenia 60 roku życia.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu I instancji:

T. M., urodzony dnia (...), w dniu 24 sierpnia 2012 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę.

Wnioskodawca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego i nie pozostaje w stosunku pracy.

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił 27 lat, 10 miesięcy i 13 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Decyzją z dnia 12 września 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił T. M. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, tj. wobec nie udowodnienia 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Wobec przedłożenia przez ubezpieczonego w toku postępowania wyjaśniającego nowych dokumentów pozwany organ rentowy wydał zaskarżoną w sprawie decyzję z dnia 12 września 2012 r., odmawiającą ubezpieczonemu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach uznając, iż wnioskodawca w dalszym ciągu nie udowodnił wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił do stażu pracy w szczególnych warunkach wszystkie okresy pracy udokumentowane przez wnioskodawcę świadectwami pracy w szczególnych warunkach i uznał za udowodniony okres 14 lat, 4 miesięcy i 12 dni pracy w szczególnych warunkach. Na inne okresy wnioskodawca nie przedstawił dowodów potwierdzających wykonywanie pracy w warunkach szczególnych.

W trakcie postępowania sądowego wnioskodawca dostarczył świadectwo pracy w szczególnych warunkach wystawione przez Spółdzielnię Pracy (...) w G.-O., które poświadcza, że wnioskodawca w okresie od dnia 02 stycznia 1989 roku do dnia 22 marca 1989 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych na stanowisku mechanika samochodowego.

Pismem z dnia 09 stycznia 2013 r. organ rentowy uznał ten okres jako pracę w szczególnych warunkach i stwierdził, iż po doliczeniu przedstawionego okresu pracy staż pracy w szczególnych warunkach wynosi 14 lat, 7 miesięcy i 4 dni.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaliczył T. M. do pracy w szczególnych warunkach okres pracy w Spółdzielni Pracy (...) w G.-O. od dnia 14 października 1970 r. do dnia 24 stycznia 1973 r., od dnia 13 stycznia 1975 r. do dnia 30 września 1981 r. i od dnia 13 grudnia 1982 r. do dnia 31 maja 1988 r. na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych, zgodnie z przedstawionym świadectwem pracy w szczególnych warunkach z dnia 09 stycznia 2001 r. wystawionym przez Spółdzielnię Pracy (...) w G.-O..

Z dniem 01 czerwca 1988 r. wnioskodawca przeszedł do pracy w Spółdzielni Pracy (...), która mieściła się w tym samym miejscu co (...) dotychczasowy pracodawca T. M.. Spółdzielnia Pracy (...) weszła w miejsce (...), który zajmował w S. warsztaty naprawcze, a biura istniały w O. na ulicy (...). Wnioskodawca po przejściu do pracy w Spółdzielni Pracy (...) również zatrudniony był na stanowisku mechanika samochodowego, pracował w tym samym miejscu pracy i wykonywał te same czynności mechanika samochodowego co dotychczas w (...), a który to okres pracy ZUS zaliczył mu do pracy w szczególnych warunkach, ponieważ posiadał świadectwo pracy w szczególnych warunkach wystawione przez pracodawcę.

W firmie (...) na jednej dużej hali znajdowały się 3 kanały, na mniejszej hali znajdowały się 2 kanały i były 2 podjazdy na wolnym powietrzu. Wnioskodawca jako mechanik samochodowy również w SP S. wykonywał przekładki samochodów powypadkowych, a polegało to na rozebraniu samochodu w kanale, a następnie złożeniu go z nowych

części. Wnioskodawca będąc zatrudnionym w SP S. w okresie od dnia 01 czerwca 1988 r. do dnia 31 grudnia 1988 r. stale i w pełnym wymiarze godzin pracy pracował na stanowisku mechanika samochodowego i pracę swą wykonywał w kanale remontowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach organu emerytalnego, której prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd ten również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków: Z. C. i H. S., które jako osoby obce, nie zainteresowane wynikiem postępowania, Sąd I instancji uznał za wiarygodne, tym bardziej, że ich zeznania korespondują z pozostałym zgromadzonym w aktach sprawy materiałem dowodowym, jak również z zeznaniami ubezpieczonego, którym Sąd ten także dał wiarę.

W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, odwołanie T. M. zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez ten Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15 - letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające ustalenia mu prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj., którzy spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do dyspozycji art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym przed dniem 01 stycznia 1949 r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27. Dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanie określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa emerytalna, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Stosownie do treści § 4 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A - prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego - stanowiącym załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego, w dziale XIV (prace różne), pod pozycją 16 wymienione są prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

Dodatkowo Sąd I instancji wskazał, iż zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego).

Sąd Okręgowy zwrócił jednak uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwały S.N.: z dnia 10 marca 1984 r. w sprawie III UZP 6/84 oraz z dnia 21 września 1984 r. w sprawie III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Sąd ten stwierdził, że bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 23 września 2012 r. osiągnął 60 rok życia, na dzień 01 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz nie pozostaje w stosunku pracy.

Przedmiotem sporu pozostawało jedynie ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach może zostać uznany okres zatrudnienia wnioskodawcy na stanowisku mechanika od dnia 01 czerwca 1988 r. do dnia 31 grudnia 1988 r. z tytułu zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) na stanowisku mechanika samochodowego, gdyż jak wskazał organ rentowy, brak jest dowodów, na podstawie których można by stwierdzić, że praca wykonywana w ww. okresie była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W ocenie Sądu I instancji fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w okresie od dnia 01 czerwca 1988 r. do dnia 31 grudnia 1988 roku znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Od dnia 01 maja 1988 r. wnioskodawca przeszedł do pracy w SP S. wykonując w dalszym ciągu tylko i wyłącznie obowiązki mechanika samochodowego w kanałach remontowych - co znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Fakt pracy wnioskodawcy na stanowisku mechanika w kanałach remontowych został również potwierdzony zeznaniami świadków - współpracowników ubezpieczonego ze spornego okresu zatrudnienia - którzy zgodnie zeznali, iż ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie na tym stanowisku. Z zeznań świadków wynika również, że wnioskodawca dokonywał przekładek samochodów, tj. rozbierał stare uszkodzone samochody w kanałach remontowych, a następnie je składał używając nowych części w miejsce uszkodzonych.

Zdaniem Sądu Okręgowego przesłuchani w sprawie świadkowie posiadają odpowiednią wiedzę na temat charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy, byli zatrudnieni wraz z ubezpieczonym w tym samym okresie czasu, w tym samym zakładzie pracy. Sąd ten również nie znalazł jakichkolwiek podstaw by kwestionować ich wiarygodność.

Zaznaczył, iż prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach przysługuje wówczas, gdy ubiegający się o prawo do emerytury wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Decydujące znaczenie ma zatem rodzaj i wymiar wykonywanej pracy, a nie przedłożenie świadectwa pracy w szczególnych warunkach określające stanowisko pracy, ponieważ o zaliczeniu danego rodzaju pracy do wykonywanej w szczególnych warunkach decyduje nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale charakter wykonywanych czynności.

W tym miejscu Sąd I instancji dodał, że zarówno świadkowie, jak i wnioskodawca potwierdzali, że ubezpieczony wykonywał obowiązki mechanika, co powoduje uznanie, że osiągnął on okres znacznie przekraczający 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W ocenie tego Sądu ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął 60 rok życia, na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz nie pozostawał w stosunku pracy, a także na dzień 01 stycznia 1999 r. spełnił przesłankę co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Mając na uwadze powyższe uznał, że wnioskodawca w okresie od dnia 01 maja 1988 roku do dnia 31 grudnia 1988 r. wykonywał pracę na stanowisku mechanika samochodowego w kanałach remontowych, wobec tego był zatrudniony na stanowisku, o którym mowa w pkt 16, działu XIV, wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego.

Uwzględnienie spornego okresu wskazuje, iż staż pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych, jest nieco dłuższy niż wymagany ustawą, co stosownie do § 4 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego, oznacza spełnienie tego wymogu do przyznania ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego w wieku obniżonym.

W konkluzji, z wyżej przytoczonych względów, Sąd Okręgowy na mocy art. 477 (14) § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, mając na uwadze fakt, iż wniosek o emeryturę ubezpieczony złożył w dniu 27 sierpnia 2012 r. oraz dyspozycję art. 129 w zw. z art. 100 ust. 1 cyt. ustawy emerytalnej orzekł, jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. zaskarżając ten wyrok w części dotyczącej daty początkowej przyznania T. M. prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od ukończenia 60 roku życia, tj. od dnia 23 września 2012 r. i zarzucając temu orzeczeniu naruszenie art. 129 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy dokonał streszczenia postępowań: administracyjnego i sądowego-pierwszoinstancyjnego w niniejszej sprawie, przytoczył treść przepisu art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej oraz, nie kwestionując stanowiska Sądu Okręgowego w zakresie posiadania przez wnioskodawcę, wymaganego do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach podniósł, że jak wynika z zebranej w sprawie dokumentacji, na dzień przyznania prawa do świadczenia wskazany przez ten Sąd, tj. na dzień 23 września 2012 r. wnioskodawca podlegał ubezpieczeniom społecznym jako pracownik, a stosunek pracy rozwiązał dopiero z dniem 29 września 2012 r.

Wobec powyższego, zdaniem apelującego zasadne by było ustalenie prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych począwszy od dnia 30 września 2012 r.

W konkluzji apelacji organ rentowy wnosił o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej przyznania prawa do emerytury od dnia 23 września 2012 r. do dnia 29 września 2012 r., ewentualnie
- 2) uchylenie zaskarżonego w części wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji z przyczyn podanych w uzasadnieniu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego zasługiwała na uwzględnienie w sposób skutkujący zmianą zaskarżonego wyroku i ustaleniem T. M. prawa do emerytury od dnia 30 września 2012 r.

Istota sporu w niniejszym postępowaniu sprowadzała się do oceny, czy wnioskodawca w okresie od dnia ukończenia 60 roku życia, tj. od dnia 23 września 2012 r. do dnia 29 września 2012 r. spełniał łącznie wszystkie, wynikające z treści art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm., nazywanej dalej ustawą emerytalną), przesłanki ustalenia mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Stosownie do treści art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym (mężczyznom) urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje prawo do emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy emerytalnej (60 lat - § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm., nazywanego dalej rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego), jeżeli w dniu wejścia tej ustawy w życie, tj. w dniu 01 stycznia 1999 r. osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy emerytalnej (co najmniej 25 letni).

Takim ubezpieczonym przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy emerytalnej pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy (art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r.).

Przepis art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej dotyczy zatem wyłącznie tych ubezpieczonych, którzy w dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj. 01 stycznia 1999 r. już legitymowali się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym, w tym wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych, lecz nie osiągnęli jeszcze wymaganego wieku emerytalnego.

W przedmiotowej sprawie apelujący kwestionował jedynie spełnianie przez wnioskodawcę w okresie od dnia 23 września 2012 r. do dnia 29 września 2012 r. przesłanki rozwiązania stosunku pracy przez ubezpieczonego, będącego pracownikiem (art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r.).

Nie były natomiast sporne pozostałe, stanowiące przez art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, przesłanki ustalenia wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w postaci: osiągnięcia przez niego wieku przewidzianego w art. 32 ustawy emerytalnej (60 lat - § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego), osiągnięcia w dniu wejścia ustawy emerytalnej w życie: okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, wymaganego w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym (co najmniej 15 lat - § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego w zw. z art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej) oraz okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w art. 27 ustawy emerytalnej (co najmniej 25 letni), jak również nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego.

Stosownie do treści art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Sąd II instancji podzielił stanowisko organu rentowego (apelacja k. 45-46 akt sprawy), zgodnie z którym w okresie od dnia 23 września 2012 r. do dnia 29 września 2012 r. T. M. nie spełniał wymogu ustalenia mu prawa do emerytury z art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r.) w postaci rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Sąd ten stwierdził, że powyższe stanowisko znajduje w szczególności oparcie w treści dokumentu w postaci świadectwa pracy z (...) sp. z o. o. w G. z dnia 01 października 2012 r. (k. 81-83 akt em. ZUS), z którego wynika, że wnioskodawca do dnia 29 września 2012 r. był zatrudniony u tego pracodawcy w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku robotnika wykwalifikowanego.

W świetle treści powyższego dokumentu nie ulega wątpliwości, że wnioskodawca, będący pracownikiem w rozumieniu art. 2 K.p., w okresie od dnia 23 września 2012 r. do dnia 29 września 2012 r. nie spełniał łącznie wszystkich przesłanek

ustalenia mu prawa do emerytury w wieku obniżonym z art. 184 ustawy emerytalnej, a w szczególności wynikającej z treści art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej przesłanki w postaci rozwiązania stosunku pracy.

Tym samym stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy ustalając T. M. prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w okresie od dnia 23 września 2012 r. do dnia 29 września 2012 r. naruszył art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r.) w zw. z art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Ponieważ w myśl art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, a zatem stwierdzić należy, że prawo T. M. do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z art. 184 ustawy emerytalnej powstało dopiero w dniu 30 września 2012 roku, tj. w dniu następującym po dniu spełnienia przesłanki z art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r.), w postaci rozwiązania stosunku pracy łączącego wnioskodawcę z (...) sp. z o. o. w G..

Z treści przepisu art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej wynika, że świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu z uwzględnieniem ust. 2.

Ponieważ prawo T. M. do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym powstało dopiero po rozwiązaniu stosunku pracy w dniu 29 września 2012 r., a zatem stosownie do treści art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, w przedmiotowej sprawie emeryturę należy wypłacić wnioskodawcy, poczynając od dnia powstania prawa do tego świadczenia, tj. od dnia 30 września 2012 r.

Zasadnie zatem apelujący zarzucił, że Sąd I instancji ustalając ubezpieczonemu prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym od dnia ukończenia przez niego 60 roku życia, tj. od dnia (...)r. do dnia 29 września 2012 r. naruszył również przepis art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej (poprzez jego niezastosowanie).

Stosownie do treści art. 386 § 1 k.p.c. w razie uwzględnienia apelacji sąd drugiej instancji zmienia zaskarżony wyrok i orzeka, co do istoty sprawy.

Mając na względzie powyższe, działając na mocy art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji wyroku.